

РЕШЕНИЕ

№ 23211

гр. София, 09.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в публично заседание на 02.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **4420** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/

Образувано е по жалба, подадена от Г. С. С. от [населено място], [улица][жилищен адрес] чрез адв. Й. А. ВАК със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, офис 1 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001310/17.03.2026г, издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел ПП СДВР, с която спрямо жалбоподател е наложена ПАМ по чл.171, т.1, б.3) ГГ) от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца за извършено нарушение по чл.140, ал.10 от ЗДвП.

В жалбата се релевират доводи, че оспорената ПАМ е издадена в нарушение на материалните и процесуалните правни норми, като се иска отмяна на обжалваната заповед и присъждане на сторените по делото разноски.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят не се явява, не се представлява. С молба от 27.05.2026г. пълномощник са изложени аргументи по същество и се иска отмяна на оспорената заповед. Претендират се разноски по списък, но такъв не е приложен. Представен е единствено договор за правна защита и съдействие в нечетлив вид.

Ответникът – П. Х. П. – полицейски инспектор към О“ПП“ -СДВР, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София град, Трето отделение, 67-ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от

фактическа страна:

С оспорената в настоящото производство заповед на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б.з), гг) от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, за извършено административно нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП, за което е предвидено наказание по чл.175, ал.3 от ЗДвП, като е отбелязано, че е отнето СУМПС № [ЕИК].

В оспорения акт като фактическо основание за издаването му е посочено следното: На 13.03.2026г около 15:29ч в [населено място], по бул. Ал.М. на кръстовището с ул. Околовръстен път с посока на движение от ул. Самара към ул. К. О., управлява личният си лек автомобил Ф. Бора с рег.номер СВ 9203ТО, като след извършена справка с ОДЧ 70 и РСОД е установено, че водачът управлява МПС със служебно прекратена регистрация от 23.12.2025г по чл.143, ал.10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционен фонд. За извършеното административно нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП е предвидено наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ по чл.175, ал.3 от ЗДвП. Със заповедта е наложена ПАМ на водача-собственик на автомобила.

Като част от административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 5051467, съставен на 13.03.2026г., с идентично установена фактическа обстановка като тази, възпроизведена в ЗППАМ.

Посочено е, че с това С. виновно е нарушил чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП –управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. От страна на С. е представено сведение, че на 13.03.2026 г. е управлявал собствения си автомобил с посочения номер, като същият не е уведомен, че колата е дерегистрирана.

От представената на л. 52 от делото справка за процесното МПС се констатира, че същото е с прекратена регистрация – без ГО считано от 23.12.2025 г. 04:09 ч., като основание е отбелязано „прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП при уведомление от ГФ без ГО“. В графа „Други“ на същата справка е отбелязано следното: „1459/28.11.2025 г. /уведомен на 23.11.2025 г., подделение: отдел Пътна полиция – СДВР“. Съгласно същата справка /л.53/ фигурира отбелязване, че на 01.04.2026 г. в 12:12 ч. е извършено служебно възстановяване по чл.143, ал.10 ЗДвП при уведомление от ГФ за валидна ГО.

По делото е приета административната преписка АУАН, ЗПАМ, Сведение, Застрахователна полица за застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите и злополука за процесния лек автомобил с период на застрахователно покритие от 01.04.2026г 13:00ч до 31.03.2027г – 23:59ч, в т.ч. и допълнително представените от страна на ответника доказателства за компетентност на актосъставителя и на издателя на процесната ПАМ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е **ОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025г., в сила от 7.09.2025г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с

мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

С оглед приетите по делото: заповед №517-з-12086/14.10.2025 г. на директор на СДВР и заповед №8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, съдът прави извод, че обжалваният административен акт е издаден от валидно оправомощен материално и териториално компетентен орган, а именно П. Х. П. – полицейски инспектор към О“ПП“ –СДВР, заемащ длъжност полицейски инспектор IV степен в 01 група АНД на 03 сектор АО към отдел ПП при СДВР, съгласно заповед №513з-9570/2024г. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Нарушението, заради което е приложена процесната ПАМ спрямо жалбоподателя е за това, че е управлявал собствения си автомобил л.а.Ф. Бора с рег номер СВ 9203ТО, регистрацията на който е служебно прекратена на 23.12.2025 г. по реда на чл.143 ал.10 от ЗДвП.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. "з" /нова - ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г. / от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения принудителната административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" се прилага на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца - за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. В процесната заповед е посочено от фактическа страна, че водачът управлява МПС, което е със служебно прекратена регистраци по чл.143, ал.10 от ЗДвП, считано от 23.12.2025 г. В случая в заповедта е извършено нормативно препращане към чл.175, ал.3 от ЗДвП, която норма е посочена в разпоредбата на буква "з", гг) на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП.

Административният орган е описал фактите, които са установени въз основа на АУАН.

Нормата на чл. 574, ал. 10 от КЗ регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за ЗЗ "ГО" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка, като съгласно ал. 11 компетентните органи по ал. 1 /които регистрират превозните средства в Република България -т. 1; и които осъществяват контрол по ЗДвП – т. 2 предприемат мерки за спиране от движение на превозните средства или на средствата за обществен превоз на пътници и/или за налагане на съответните административни наказания, когато не е била сключена задължителна застраховка. Когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за ЗЗ "ГО" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява органа по ал. 1, т. 1 да прекрати регистрацията на превозното средство.

Фактическият състав по чл. 171, т. 1, б. "з/гг" от ЗДвП във връзка с констатациите на органа включва две материално правни предпоставки. Първата предпоставка е управление на МПС от жалбоподателя като негов водач. Втората предпоставка е извършено от водача нарушение по чл.

175, ал. 3, във вр. с чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП, поради твърдението на органа за управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. По делото не се спори и се установява от събраните по делото доказателства качеството "водач" на жалбоподателя С.. По отношение на другата изискуема от закона предпоставка, с оглед събраните по делото доказателства, съдът съобрази следното:

При описаната по-горе законодателна уредба, съдът приема, че след изменението на нормата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, в сила от 07.09.2025 г. е отпаднало изискването компетентните органи да уведомяват лицето за прекратената регистрация, за да може същата да породи правни последици и да послужи като основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з/гг" от ЗДвП. Достатъчно е от Гаранционния фонд да е изпратено уведомление до собственика на съответния автомобил за несклучена или изтекла ЗЗ "ГО", респ. уведомление до съответните компетентни органи за прекратяване на регистрацията след непредставяне на валидно сключена застраховка в дадения 14-дневен срок. Това дава основание за прекратяване на регистрацията по силата на закона. Тук следва да се отбележи, че видно от разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от КЗ, определеният от Гаранционния фонд 14 - дневен срок започва да тече от датата на изпращане на уведомлението, а не от датата на получаване на същото. Следователно законът не свързва настъпването на правните последици от несклучването на ЗЗ "ГО" с получаване на уведомлението, а с неговото изпращане. Следователно неотнормирани към въпроса за законосъобразността на мярката са наведените доводи за липса на знание у жалбоподател относно прекратяването на регистрацията, както и че не е бил уведомен за това обстоятелство.

От друга страна видно от нормата на чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС се налага на водач, който извън случаите по букви „а“- „ж“, при управление на МПС е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява МПС – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл.175, ал.2 и ал.3, чл.176, ал.1, чл.178ж, ал.2 и чл.182, ал.5. В хипотезата на чл.171, т.1, б. „е“ от ЗДвП, на водач, който управлява МПС без застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, се налага принудителна административна мярка лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца. Анализът на двете норми показва, че е налице припокриване на основанията за налагане на мярката в двете хипотези, доколкото липсата на задължителна застраховка ГО води до служебно прекратяване на регистрацията на МПС по чл.143, ал.10 от ЗДвП, което от своя страна е предпоставка за извършване на нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП. Следователно възниква въпросът коя е приложимата разпоредба в случаите, когато водачът управлява МПС без сключена застраховка „Гражданска отговорност“, а едновременно с това превозното средство е с прекратена регистрация съгласно чл.143, ал.10 от ЗДвП поради липса на такава застраховка. Видно от текста на нормата на чл.171, т.1, б. „з“, подт. „гг“ от ЗДвП, същата е субсидиарно приложима –когато не са налице случаите по букви „а“-„ж“. Това означава, че при управление на МПС без застраховка „гражданска отговорност“ следва да се наложи мярка по чл.171, т.1, б. „е“ от ЗДвП, а тази по чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП – да се приложи във всички останали случаи на липсваща или прекратена регистрация на превозното средство. Въпросът коя е приложимата разпоредба има конкретно практическо измерение, тъй като макар и в двата случая да се прилага една и съща по съдържание ПАМ /временно отнемане на СУМПС/, има разлика по отношение на срока – по б. „е“ мярката се прилага до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, а по б. „з“, „гг“ – до решаване на въпроса за отговорността на лицето. Доколкото по б. „е“ продължителността на ПАМ се обуславя от волята на лицето, което може да избере дали и кога да

склучи и да представи информация за сключена застраховка, в резултат на което да се преустанови действието на мярката, в хипотезата на чл.171, т.1, б. „з“, „г“ от ЗДвП срокът на мярката е поставен в изключителната зависимост от административнонаказателното производство и неговия резултат, т.е. от произнасянето на административнонаказващия орган. От такава гледна точка хипотезата на чл.171, т.1, б. „е“ от ЗДвП е по-благоприятна от тази по чл.171, т.1, б. „з“, подт. „г“ от ЗДвП, тъй като от волята и действията на лицето зависи каква ще бъде реалната продължителност на мярката. При това положение дори да се приеме, че административният орган има право на избор дали мярката да се наложи по б. „е“ или по б.„з“, подт.„г“ от ЗДвП, то принципът по чл.6, ал.2 и 3 АПК задължава това да стане в по-благоприятната за лицата хипотеза, която е тази по чл.171, т.1, б. „е“ от ЗДвП.

Още повече, че от приетите писмени доказателства – Справка АИС-КАТ Регистрация, се установява, че е извършено служебно възстановяване по чл.143, ал.10 от ЗДвП при уведомление от ГФ за валидна ГО на дата 01.04.2026 г., отразена на 01.04.2026 г. в 12:12 ч., следователно за процесния автомобил има валидно сключен договор за застраховка ГО, в срок от 14 дни след издаване на ЗППАМ. В този смисъл оспорената заповед дори и да се приеме като законосъобразно издадена в хипотезата на чл.171, т.1, б. „з“, подт. „г“ от ЗДвП, не съответства на целта на закона и е в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП са средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване безопасността на движението. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена, поради което напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати, продължаващото действие на мярката "временно отнемане на СУМПС" не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

Предвид всичко изложено, административният акт следва да бъде отменен.

При този изход на спора, разноски се дължат на жалбоподателя, които са своевременно поискани с жалбата. Доказано заплатени са такива за държавна такса в размер на 5,11 евро.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр.2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 67-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. С. С., [ЕГН] от [населено място] чрез адв. А., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №26-4332-001310/17.03.2026г. по чл.171, т.1, б.з), г) от ЗДвП, издадена от П. Х. П. – полицейски инспектор към О“ПП“ -СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Г. С. С., ЕГН [ЕГН], сторените по делото разноски в размер на 5,11 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИ

Я: